

ENGLÆNDERPOKALEN

1 9 6 9

Anker og Karin Christensen

FD 229

Haderslev Sejl Club

Udpluk af log- og dagbogen fra sejladsen til Finland

Hvad er det man går og drømmer om på kontoret, på fabrikken eller anden arbejdsplads, når det er råkoldt, sneen flyger og overordnede og kunder er vrøvlede, skattevæsenet og andre kreditorer skrider på kontanter. Man føler sig sat i en evindelig trædemølle og får mest af alt lyst til at blæse det hele et langt stykke, tage bort på en rigtig lang ferie, opleve nye ting og se nye ansigter, dase i solen på en øde ø. Kort sagt nyde livet i fulde drag. Men det er forbavsende få som kobler fra, der er altid noget i vejen. Nogle mener de ikke kan undværes i firmaet, som dog viser sig at gå meget bedre, hvis de damper af et stykke tid. Andre lønslaver kan ikke klare den, for så skal bilen sælges, eller det kan ikke gi' til nye møbler og nyt tøj. Stakkels materialistiske afhængige.

Vi havde samme drøm; bare dampe af, kun afhængige af vejr og vind samt vor egen nysgerrighed efter, for os, uopdagede områder. Nu skulle vi prøve at realisere drømmen for at se, om det nu også var så dejligt som tankerne gjorde det til. Med andre ord, tre måneders sommer tur med "Zambesi", til Finland eller hvor langt nu vinden kunne bringe os.

Vi sluttede vort arbejde i foråret og i begyndelsen af maj kunne vi gå i gang med "skivet". Heldigvis stillede "Golle" sit skur til vor rådighed, hvad der var os en stor hjælp i denne sommers første regnfulde måned. Vi puklede nu på med "Zambesi" i godt en måned, fra tidlig morgen til sen aften, alt efter som vi nu havde lyst og energi til. Alt under vandlinjen blev slebet i bund, et værre hestearbejde. Stødlisterne blev taget af, skrabet i bund og lakeret, og skruet på igen med et godt lag kit bagved. Arbejdet med stødlisterne gav i øvrigt anledning til mange dumme bemærkninger som f.eks.: "Nå, skal de nu tages af hvert år for at blive lakeret?"

Der blev sat lister rundt om kahytten; det kan jo være rart at krybe i tørvejr en gang imellem. Hylder og skuffer blev hængt op, der skulle jo bruges masse af stuveplads til alt vort ragelse. En overgang syntes vi ikke det hele fik nogen ende. Vi var færdige med maler- og lakererarbejdet, men der var masser af småting som skulle klares, og nu var vi ved at blive utålmodige. Vejret blev bedre for hver dag, og det trækker jo i en, når "skivet" stadig står på land sidst i maj.

Endelig lykkedes det. Det blev søndag den 9. juni. Efter et par prøveture og gentagne udsættelser at datoen, var vi nu klar til at stikke i søen for alvor. Det var et prægtigt vejr, vinden var NW 6-7 og strålende forårssol, så det skulle blive en god start. Vi lænsede ud af fjorden til Årøsund, hvor vi fik os et godt middagsmåltid. Mor mente, at det nok varede længe inden vi fik noget igen, så hun lavede mørbrad til os, for at vi skulle have noget at stå imod med de næste tre måneder.

Kl. 14 havde vi gumlet færdig og der blev taget afsked med familie og venner, som var mødt for at sige farvel. Vi satte stormsejl og fortsatte sydover i det friske forårsvejr. Der blev vinket, hujet og gjort ved til vi ikke kunne se Årøsund mere.

Nu var vi overladt til os selv. Vi kiggede på hinanden og var vel begge lidt vemodige. Det var en underlig fornemmelse, at der nu skulle gå flere måneder før vi igen var her i det gamle, kendte farvand. Men det vemodige blev dog snart afløst af en spændt forventning om, hvordan det hele ville spænde af. Vi knappede et par øller op og ønskede os selv tillykke med at alt "aset" var slut. Vi lovede hver for sig at ville gøre sit til, at det blev en god tur.

1. august 1968

På en finsk skærgårds ø 2 måneder senere

Det var skønt i dag, at vågne op uden tømmermænd. Hurtigt, inden vi kunne nå at fortryde, trak vi i badetøjet og løb om på den anden side af øen, hvor vi hoppede i og tog os en lang, forfriskendes svømmetur. Bagefter lå vi på en solvarm klippe og lod os tørre. Dette var livet. Lige bortset fra vore knurrende maver var alt så skønt som det kunne være. Men der var ikke noget at gøre; vi måtte jo rette os efter den anatomiske lov, som siger: det ydre skal ikke nyde før det indre har nydt. Altså, tilbage til båden for at få et kraftigt morgenfoder.

I mellemtiden havde Lepister indfundet sig og var ved at rigge til. Han var tilsyneladende også blevet sine tømmermænd kvit, for han var i godt humør og sang noget, som han påstod var finsk. Vi fik ruten til vor forventede destination, Usikapunki, sludret igennem og efter at vi havde spist færdig og gjort klar skiv, stak vi til søs.

Det blevet godt kryds. Vinden var nordøstlig brise; altså lige i øjet, og det var et meget smalt farvand. Til sammenligning vil jeg kalde Haderslev Fjord for et ocean - så godt som. Naturen var storslået. Klippepartier skød nogle steder lodret op, lo til 20 meter, så her var fuldstændig havblik, og vi fik rigelig tid til at se os om. Atter fladede landskabet sig ud, på begge sider var der nu bølgende gule kornmarker; dette kan man kalde kontrasternes land. Nu blev der atter travlhed ombord, vi var kommet fri af de høje klipper og igen gik det slag i slag. Det var hårdt, men en spændende sejlads igennem de smalle sejlløb. Hele tiden måtte jeg ha' et øje på kortet mens Karin holdt skærpet udkig, for hist og her ragede forrevne, uafmærkede klippestykker op. Den krappe sø brød omkring dem og dannede et hvidt skum, hvilket selvfølgelig gjorde dem lettere at få øje på. Men følgerne kunne også blive katastrofale, hvis vi strandede på et af dem.

Ved 17 tiden var vi ved at blive godt trætte, vi havde jo krydset hele dagen uden fast føde. Vi syntes det gik alt for hurtigt igennem det smukke landskab, så vi vinkede af til Lepister og smuttede ind mellem de mange små og tiltalende øer. Her fandt vi en, som passede os godt; tæt fyrreskov, der gav god læ, og runde klipper, der gik stejlt ned i vandet, hvilket tydede på, at der var dybt helt ind. Vi smed et anker ud agter og gled forsigtigt det sidste stykke. Her var dybt nok, så "-besi" lagde tryk på land og Karin kunne springe tørskoet i land og fortøje ved et træ. Vi lå helt ideelt.

Nu dukkede pludselig en af de indfødte op; en ældre venligt udseende mand. Han begyndte at forklare noget på sit mærkelige sprog, vinkede med armene osv. Vi forstod ikke en døjt af dette tungemål, men prøvede at byde ham på et glas brændevin. Det var heller ikke det rigtige. Så blev samtalen opgivet og vor besøgende forsvandt atter mellem træerne. Vi fik vores hårdt tiltrængte aftensmåltid, hvorefter vi gik en tur i land for at udforske det ukendte.

Et stykke inde på øen, gemt mellem klipperne, lå en lille rødmalet bondegård. Vor før omtalte indfødte slog dobbeltdøren op og vinkede os ind. Vi stirrede på hinanden. Hval pokker havde vi nu gjort. Han så dog ikke ud til at have ondt i sinde, så vi tog imod indbydelsen. Vi blev bænket om et stort fyrretræsbord. Her var også andre gæster til stede. Deres søn med kone, var på besøg. De var bosiddende i Stockholm, så dem kunne vi forstå så nu gik samtalen livlig.

Nu fik vi også forklaret hvad vor vært ville os, da vi var ved at lægge til. Han ville såmænd bare byde os på en kop kaffe, han fortalte bl.a., at det var to år siden der sidst havde været fremmede på øen, og at vi var de første danskere i det hele taget. Det blev en lang og hyggelig aften, og da vi omsider skulle ned ombord, blev vi belæsset med jordbær, grønsager, æg og dejlig frisk mælk og fløde fra familiens eneste ko. Så snart vi var kommet ned om bord fik vi en omgang jordbær med fløde. Udsejlet distance: 42 sm.

Fredag, den 2. august 1968.

Der var god luft i dag. Længer~ ude viste søen tænder. Der var ikke høje søer her indenskærs, men korte, krappe bølger, som giver en masse vand, akkurat, som vi kender det hjemme fra bælteerne, hvor der løber strøm. Vinden svingede efterhånden mere norden over, så der var ikke andet at gøre end at forlade vores lune ankerplads. Vinden var stik i stævn op gennem det smalle stræde, så vi lod fokken blive under dæk; det var rart at have hænderne fri, når der skulle krydses så nøjagtigt efter kortet. Et eneste fejl bestik og man kom til at hænge på skarpe klippeblokke eller måske ende i en "blindgyde".

Vi havde ikke tænkt os at ville ret langt i dag. Vinden var for kraftig og vejret for godt til at vi kunne suse forbi alle de skønne øer, at gå i land og udforske dem. Ved middagstid fandt vi efter flere forgæves forsøg en ø som passede os. Vi sejlede en tur rundt om den for at finde den bedste plads. Vest siden var helt rigtig; flade, brede klipper helt ned til vandet, bagved højt voksende fyrreskov, der gav fuldstændig læ. Vi havde hørt, at her var godt at fiske, der skulle være masser af gedder, så vi fik smidt snøren ud og glædede os rigtig til at få gedde til middag. Men efter at vi havde smidt ud og halet hjem adskillige gange blev vi trætte af det. Vi havde godt nok haft bid og det var endda nogle "sture" nogen ind imellem, sådan som de halede igen; men som sagt, *op* ville de ikke, de kan sikkert ikke li' de danske fiskekroge. Efter at fortæret en gang dåsemad, bestemte vi os til at købe en pilk i næste havn. Resten af dagen gik med at ligge på de solvarme klipper og lade sig riste.

Ikke en bekymring strejfede ens tanker her, tusinde mil hjemmefra, på en øde solbeskinnet klippeø. Her var fred og naturidyl. Ikke et menneske, ikke et skib kom her, kun bjæffen fra rævene i skoven mindede os om, at her eksisterede andet liv end os. Her var virkelig de store vidder og en ensomhed, som civilisationens svøbe mennesket - endnu ikke havde spoleret med tomme ølflasker og "Top tyve".
Udsejlet distance: 7 sømil.

Lørdag den 3. august 1968 .

I dag måtte vi tidligt op, vi skulle jo gerne nå Usikapunki inden butikkerne lukkede. Vi manglede efterhånden en del proviant, et par søkort var også ved at blive nødvendige. Altså klo 04.00 ud af køjen og slå sejl under. Det var koldt, men dugfrisk og vi blev hurtigt rigtig vågne og kunne nyde den smukke morgen. Kl. 05.00 lettede vi anker og krydsede længere nordpå. Vinden var NO 1-2, men vejret var herligt og efterhånden som solen fik mere magt kunne vi begynde at demontere vort polarudstyr. Naturen her var fantastisk, og med det moderate tempo, kunne vi bedre nyde turen. Vi tog lange "ben" ind under land og smuttede ud og ind mellem stenene; det var skægt i dag, da risikoen for at smadre kariolen på en klippeblok næppe er så stor, som når det blæser.

Kl. 08,45 var vi i mere frit farvand, vinden øgede til en jævn brise 2-3. Det var lige noget "Zambesi" kunne li'. Hun strøg af sted med 4 knob, så det skulle nok kunne lade sig gøre, at nå målet inden middag.

Efter endnu en gang indenskærs navigation, nåede vi ind til Usikapunki, Haderslevs finske venskabsby og vores nordligste vendepunkt. Klokken var 11.00, så vi havde travlt. Der var mange ting vi skulle have ordnet og købt ind, men vi nåede det da. Klokken 12.00 gjorde vi vort sidste indkøb; en stor pose ærter. Dagens middag var reddet, men vor appetit var efterhånden gået fløjten, for der var drøn-varmt nu, temperaturen viste 25 grader i skyggen.

Med megen møje og sved på panden, fik vi alt vort habengut slæbt ned til båden. Nu havde vi også fået provianteret så meget, at vi ikke foreløbig havde behov for at komme i nærheden af en større by. Vi blev enige om at gå ud og se lidt på Usikapunki. Der vil sikkert gå en rum tid inden vi kommer igen, så vi tog mindst muligt tøj på og travede os en længere tur.

Her var også meget der var anderledes end hjemme. Gadenavnene var således et kapitel for sig. De havde en mystisk måde at sætte bogstaverne sammen på, F.eks. "KoruhallObrogura" og lign. Vi morede os meget med at læse gadenavnene højt for hinanden. Blot skulle vi helst undgå, at der var

nogen som hørte det. Byen havde mange interessante ting at byde på, bl.a. var der en lille trækirke fra det 16. århundrede, som virkelig hørte til seværdighederne. Det er en speciel sømandskirke, som dog ikke er i brug mere, men som minder om gammel fisker- og sømandskultur. Der var mange flotte skibsmodeller i alle størrelser og typer. En ting, der undrede os meget var, at mange af de gravskrifter, som var dateret til omkring det 17. århundrede, var skrevet på gammel dansk mål. Hvad årsagen til dette sprogfænomen var, lykkedes det os ikke at få opklaret. Det må vi se at finde ud af når vi kommer hjem.

Vi var nu blevet mætte af at studere finsk kirke- og kulturliv, så vi luskede ned ombord igen, fik sat sejl og stod atter ud mellem skærene. 5 sømil ude lagde vi os ind til øen Koivisto. Et anker ud agter, for fortøjningen fast om et træ i land, et par sten i vandet og landgang var etableret. Det var et herligt sted, hvis bare myggene og os kunne glemme hinanden, men efter et par flasker champagne var myggene borte. Det er Karins fødselsdag i dag og den skal jo ejres på behørig vis. Udsejlet distance: 22 sømil helst fejres på behørig vis.

Søndag den 4. august 1968.

Jeg vågnede ved at der var noget der styrteddykkede ned over mig, prikkede hul og svælgede i mit blod. Det var myg, tonsvis af myg. Omgående gik jeg i gang med en systematisk jagt på krapylet og efterhånden havde jeg fået samlet en bunke så stor, at vi havde nok til "myggesuppe" de næste 8 dage. Men trods det store mande- eller myggefald kom der stadig flere. De må have et usandsynligt kæmpelager af myg her i Finland. Ganske upåvirket af myggene sov Karin sødeligt. Kun når jeg daskede efter en, der bed hende i øret, brummede hun søvndrukken. Omsider opgav jeg den ulige kamp og gav mig til at fiske. Klokken var 04.00, men solen var allerede stået op, så efterhånden fik den fordrevet nattekulden og de genstridige myg. Nu begyndte det hele, rent bogstaveligt at se mere lyst ud.

Ved 7-tiden fik Karin atter øjne, og vi fik vores obligatoriske morgendukkert. Det blev kun til en kort svømmetur, for vandet var iskoldt. Vi kunne godt mærke at vi var kommet ind i Bottenvigen; vandet her var betydelig koldere end i Østersøen. Hvis der var kommet et isbjerg drivende, tror jeg ikke vi var blevet synderlige overrasket.

Vi blev her hele dagen, det var et skønt sted. Hver ø har sin egen særprægede natur. Man kan ikke sammenligne den ene ø med den anden. De har faktisk kun en ting til fælles; der er vand uden om.

Mandag den 5. august 1968

Atter i dag kom vi tidligt op. Det var dog ikke myggenes skyld, vi var blevet klog af skade. Før vi gik til køjs, havde vi rensat kahytten fuldstændig for myg, hvorefter vi havde lukket os inde. Klapper og luger blev skalket og håndklæder hængt for, hvor der var eventuelle åbninger. Kun på denne måde, lykkedes det os at holde bæster på afstand. I stedet kom solen til at virke som vækkeur. Når den først blev "hængt op" blev der stegende hedt i kahytten. Altså, bare ud af fjerene.

Klokken 07.00 lettede vi anker og strakte kludene. Der var ikke megen luft, kun en let østlig brise fik skibet til at klukke

af sted. Ganske stille gik det sydoover mellem skærene. Det blev en pragtfuld tur mellem de mange øer. Af og til var det så smalt, at vi kun lige kunne klemme os igennem. Så videde farvandet sig atter ud. Hele tiden spillende på naturens underskønne kontraster.

Ved middagstid fandt vi ind til et lille samfund på øen Jurmo. Vi blev budt velkommen af fiskerne, der her på øen talte svensk, så nu kunne det atter lade sig gøre at føre en samtale. Vi fik også handlet med dem, vi købte en sej. Sådant en fyr havde vi aldrig før smagt. Sejen blev tilberedt og vederfaredes retfærdigheden; den smagte ganske fortrinlig.

Efter middagen var vi en tur rundt om øen. Her var til en forandring mange gårde og fiskerhytter, nogle endda af anselig størrelse, men alligevel holdt i den gamle "bjælkestil". Stalde og udhuse var altid meget lave og solide, men der var ikke et vindue i. Det eneste sted, hvor lyset kunne komme ind, var gennem den lave dør, der ikke engang var så høj, at man kunne gå oprejst igennem. Det hele så skønt og romantisk ud på denne årstid. Men når vinteren ruger over landskabet er det nok ingen spøg at være fisker eller bonde her. Fiskerne fortalte da også, at når efterårsstormene om en måneds tid satte ind, kunne vi prise os lykkelige for, at vi ikke befandt os på disse breddegrader, for da forandredes det hele til et stormenes og regnens hav. Vi gik til køjs med tankerne henledt på, at det heldigvis varede en hel måned endnu, før det skulle forandre sig.

Udsejlet distance: 19 sømil

Tirsdag den 6. august 1968.

De lokale fiskere forklarede os en naturskøn og spændende tur ned gennem et meget smalt, nu efterhånden nedlagt sejlløb. Med forsigtighed skulle det kunne lade sig gøre at gå igennem. Da vejret var godt og vejrmeldingen lovede let luft, besluttede vi at prøve ruten.

Vi stak i søen kl. 08.00. Luft var der ikke meget af 0-2, men vi havde jo heller ikke brug for mere end der var; der skulle jo sejles og navigeres med forsigtighed. Efter en times kryds fandt vi ind i den omtalte rende. Her kunne vi heldigvis få en smule stik på og det ville jo lette en hel del. Der blev i øvrigt også rigeligt at gøre med hensyn til navigationen. Efter kortet skulle renden være afmærket med hvide sten inde på klipperne, som man så skulle holde over et som et mærke og således gå fri af skærene. Disse sten manglede de fleste steder eller også var der en bunke hvide sten, som godt kunne få en til at se rødt. Der var simpelt hen ikke andet at gøre, end at tælle sig frem. Fem øer på 20 grader styrbord, tre øer på 45 grader bagbord og sådan fremdeles. Det gik da også vældig godt, indtil vi kom til et smalt sted, hvor der over strædet var ved at blive slået en bro. Vi brasede omgående bak og prøvede at orientere os. Men nej, der var ikke andre muligheder, det var her, vi skulle igennem. Vi klodshalede sejlene og nærmede os langsomt. Brobyggerne holdt inde med arbejdet. Heldigvis havde de endnu ikke fået den slået helt over. Om styrbord, mellem opfyldningen, var der endnu en smal åbning, som vi fortrøstningsfuldt styrede hen imod. Jeg stod på fordækket og dirigerede med tegn og fagter, mens Karin anstrengte sig til det yderste for at dechiffrere fagterne og omsætte dem til manøvre. Der var knageme ikke meget plads til siderne og vand under kølen var der heller ikke meget af. Kun fordi rødspætterne var så venlige at trække hovederne ned under skuldrene, lykkedes os at komme igennem.

Bro-arbejderne vinkede til os og råbte at vi havde været skide heldige med at slippe igennem her, for om en times tid ville broen være ført helt igennem. Ejendommeligt i grunden, at et dansk lystfartøj skulle være det sidste skib, der gik igennem denne, før i tiden, meget benyttede rende.

Endnu engang måtte vi igennem et vanskeligt sted. Her var så smalt at vi måtte holde fri i begge sider, for ikke at rive lakken af fribordet. Nu trængte vi sandelig også til et hvil. Vi lagde os ind til en bro på øen Bordholmen. Et hyggeligt sted, helt inde under træerne. Her indenskærs var vandet betydelig varmere, så eftermiddagen gik med at bade og dase i solen.

Vi tænkte nu alvorligt at tage et ordentligt stræk sydpå. Meteorologerne var begyndt at true med nattefrost, så det var nok på tide at søge mildere himmelstrøg. Et udbredt højtryk nærmede sig fra det nordlige Bottenhav, hvilket ville betyde, at den endnu sydlige vind ville trække norden over og give et par dages stabilitet. Vi besluttede derfor at prøve næste dag. Om ikke andet, kunne vi altid gå ind til yder skærene og der vente på gunstige forhold. Til yder skærene var der 35 sømil; et passende dagstræk.

Om aftenen gik vi op til bønderne for at proviantere. Frisk mælk og grønsager var nok ikke så let få på de yderste klippeskær.

Udsejlet distance: 12 sømil.

Onsdag den 7. august 1968.

Vejret så lovende ud i dag; vinden var gået mere østlig, og efter radioen ville den dreje mere norden over.

Efter en frisk svømmetur og et solidt morgenfoder lettede vi fra vores dejlige liggeplads og sneg os videre ud gennem skærene. Vi sejlede hele dagen før vi nåede ud til de yderste skær. Den sidste egentlige ø, Kyrkø, passerede vi ved 17-tiden. Her lå forresten verdens ensomste kirke; den lignede nu mest et fyrtårn med tilbygning, men efter kortet skulle det være en kirke. Den lå helt yderst på skæret og måtte i stormvejr nærmest være begravet i sø sprøjt. Vi

observerede ikke andre bygninger eller huse på øen. Havde øen engang været beboet måtte beboerne være blevet øre i hovedet af "klokkebimleriet" og have taget husene med da de forlod øen. Vi fandt det i hvert fald mystisk med en kirke. på en så udsat post og tilsyneladende uden menighed.

Nu var vi for alvor kommet ud i Østersøen igen. Der var fri udsyn over stævnen. Kun til styrbord var der enkelte skær, som skød op fra havbunden; det var opløbere fra et undersøisk skær, som strakte sig 20 sømil ud fra den sidste ø. Skærene var ikke på nogen måde afmærkede, bortset fra den afmærkning naturen sørgede for, ved at søen brød i et lysende hvidt skum. Vi foretrak dog at komme sceneriet lidt på afstand og for sikkerheds skyld sejle en lille omvej.

Vi lagde kursen på en bøj 25 sømil ude, 20 grader østlig for den egentlige kurs. Ved 22-tiden passerede vi bøjen og konstaterede, at strømmen løb østlig over, at vores fart var 5 knob og at vi havde 250 sømil foran stævnen, før vi igen nåede land. Kursen blev lagt på Bogskær fyr. Vi havde nu plat læns, og det var jo alt sammen meget vel, hvis søen ikke havde været lige imod, Længere sydpå, nede omkring Gotland, var der en strid søndenvind, som sikkert rejste den ret kraftige sø vi lå og hamrede i helt her oppe. Vi håbede at NO - vinden efterhånden ville få så meget overtag, at søen ville blive mere regulær; men det så ud til at lade vente på sig. Sejladsen var ret ubehagelig. Skuden bankede i søen så det buldrede og bragede, men den holdt dog sammen endnu.

Det første uheld havde vi om morgenen. Søen var stadig mod, mens NO - vinden skubbede bagpå med styrke 2-3. Det kunne lænse bardunen ikke døje i længden; men kom da også raslende ned i knoppen på os og masten begyndte at skrive S'er og 8-tal. Vi fik storsejlet bjerget i en fart, og jeg forsøgte at entre masten for at klare ærterne, men det lykkedes ikke. I den kraftige sø var jeg ved at blive rystet ned som et modent æble, så jeg foretrak at krave ned i et mere moderat tempo. I stedet bandt vi en line i flynderen hvorefter vi satte "storen" igen. Det virkede fint. Den lo millimeter tykke nylonline skulle nok holde, så længe sejlet holdt.

Efterhånden fik NO - vinden overtaget og søen fandt langt om længe ud af, at den nu skulle komme agten ind. Det var en stor og behagelig lettelse. Farten blev øget til 6 knob og solen kom højt på himlen. Jo, det var rigtig magsvejr og vi nød det i fulde drag.

Ved middagstid så vi pludselig lysegrønt vand forude; det så nu noget mystisk ud, for her skulle bestemt ingen banke være. Jeg efterkorrigerede kursen, og kom til det resultat, at her skulle være over 100 meter vand. Vi nærmede os lidt modvilligt det lyse område. Gad vist om kompasset havde spillet os et pus. Det var heldigvis ikke tilfældet. Det viste sig at alt det lysegrønne var et eller andet "stof" i vandet. Området strakte så langt øjet rakte, så vi hissede os ned igen og vænnede os til at sejle i dette grundt udseende vand. Senere hjalp en fisker os med at løse mysteriet. Han forklarede os at fænomenet forekommer, når tangen blomstrer, og kun hvor hav dybden er omkring 100 meter eller mere.

Fredag den 9. august 1968.

Vi havde en behagelig sejlads natten igennem. Det gik rigtig godt med vagterne; to timers søvn og to timers ror tårn. Det er forbavsende så hurtigt man indretter sig på skiftende forhold. Nu da dagen gryede friskede vinden, og det blev en dejlig kvik sejlads, vi loggede lidt over 6 knob, så det var slet ikke så dårligt. Søen havde også fået "udsovet" og stavlede sig op igen, men da den var agten for tværs generede den ikke særligt.

Vi skulle nu være et sted mellem Godska-Sandøen og fastlandet. Jeg havde en mistanke om, at strømmen havde sat os lidt øst over og korrigerede kursen med lo grader. Vi skulle jo nødt ramme den forkerte side af Øland. Klokkeren 11.30 fik vi den første landkending; et højt hvidt tårn som viste sig at være Ølands Norre Udde, som vi passerede ved 14-tiden og var nu i mere roligt vand. Klokkeren 17.00 passerede vi "Blå Jungfruen"; en interessant ø, som vi godt kunne have tænkt os at se lidt nærmere på, men vi havde faktisk lidt småtravlt.

Radioen meldte at vinden ville dreje i syd, så vi fandt, at vi skulle udnytte en nordøstlige vind længst muligt. Mørket overraskede os. Allerede klokken 22.30 var her mørkt; en ting som vi var helt uvant med. I Finland nåede solen kun lige ned bag kimingen før den dukkede op igen, her var det bælg ravende mørkt, så vi måtte sejle efter fyr igen. Vinden var også ved at gå til ro, så vi avancerede kun med lidt over en mils fart. Med denne sindsoprivende fart nåede vi lidt over midnat til Borgholm. Endelig kunne vi tørne ind begge på en gang og det fandt vi var aldeles velfortjent. Vi havde tilbagelagt 285 sømil i 62 timer. Det kunne vi jo godt være tilfredse med. Vi ankom i god behold til Haderslev den 19. september 1968, efter en meget vellykket tur, som vi med megen glæde tænker tilbage på. Udsejlet distance i alt 2000 sømil.

Anker og Karin Christensen

